

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Jany Volkové ve věci

žalobce: **P. V.**
bytem T. 35, T.
zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Tšponovou
sídlem Pivovarská 89/1, Přerov

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

za účasti: **P. H.**
bytem S. 96, H.
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Novákem
sídlem Sokolská 60, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2017, č. j. KUOK 76519/2017, ve věci
odstranění stavby

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení

III. Osoba na řízená zúčastněná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž tento zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Přerova (dále jen „stavební úřad“) ze dne 22. 3. 2017, č. j. MMPř/039066/2017/JP, jímž tento podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) nařídil žalobci odstranění stavby „*Oplocení včetně uzavíratelné branky na pozemku parc. č. X v katastrálním území P. v místě přístupu do pasáže z její severovýchodní strany mezi objekty na ul. Č. č. p. X na pozemku parc. č. X a č. p. X na pozemku parc. č. X v k. ú. P.*“ kterou stavební úřad označil za stavbu na stavbě „*Objekt č. p. X a č. p. X na ulici Č., P.*“. Jedná se o ocelovou mříž s uzavíratelnou brankou, zahrazující volný vstup do pasáže objektu obchodního centra.
2. V žalobě žalobce namítal, že řízení o dodatečném povolení předmětné stavby bylo protizákonně zastaveno, proti čemuž brojí správní žalobou, přičemž řízení ve věci sp. zn. 65 A 65/2016 dosud nebylo krajským soudem pravomocně skončeno. Tato skutečnost byla dle žalobce žalovanému známá z úřední činnosti. Jelikož je otázka oprávněnosti zastavení řízení o dodatečném povolení odstraňované stavby otázkou předběžnou, stavební úřad mohl a měl řízení o nařízení odstranění stavby z moci úřední dle § 64 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“) přerušit do doby, než bude řízení sp. zn. 65 A 65/2016 pravomocně skončeno, neboť by jinak mohlo dojít k právní situaci, kdy by měl správní orgán pokračovat v řízení o dodatečném povolení stavby, avšak současně by již mohlo být pravomocně rozhodnuto o odstranění této stavby. Žalovaný však paradoxně dospěl k závěru, že se o předběžnou otázku nejedná a poukázal na usnesení, jímž soud žalobě ve věci sp. zn. 65 A 65/2016 nepřiznal odkladný účinek. Současně však nekonzistentně tvrdí, že může žalobce požádat o přiznání odkladného účinku této žalobě, čímž na správní soud přesouvá to, co mohl udělat sám. Tímto způsobem žalovaný dl žalobce zatížil řízení vadou, neboť na vyřešení oprávněnosti zastavení řízení o dodatečném povolení stavby závisí vyřešení otázky, zda lze nařídit odstranění této stavby, či nikoli.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Shrnul, za jakých podmínek je stavební úřad povinen nařídit odstranění stavby, přičemž zdůraznil, že pokud nebyla stavba k žádosti žalobce dodatečně povolena, neměl stavební úřad jinou možnost, než její odstranění nařídit, jelikož se jedná o stavbu, kterou je možné umístit jen na základě příslušných povolení vyžadovaných stavebním zákonem. Dále poukázal na skutečnost, že každý stavebník, který na pozemek umístí stavbu bez povolení stavebního úřadu se vystavuje riziku, že ji bude muset odstranit, neboť dodatečně povolit lze stavbu jen za splnění podmínek § 129 odst. 3 stavebního zákona.
4. Osoba na řízení zúčastněná se k žalobě nevyjádřila.
5. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době

rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 s. ř. s. rozhodl soud o věci bez nařízení jednání.

6. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že:

- dne 17. 2. 2015 zahájil stavební úřad řízení o nařízení odstranění předmětné stavby oplocení podle § 129 odst. 1 stavebního zákona;
- dne 3. 3. 2015 požádal žalobce o dodatečné povolení této stavby, proto stavební úřad řízení o nařízení odstranění stavby přerušil a vedl řízení o jejím dodatečném povolení;
- usnesením ze dne 19. 4. 2016, č. j. MMPř/051713/2016/JP, stavební úřad řízení o dodatečném povolení předmětné stavby zastavil podle § 66 odst. 1 písm. c) s. ř.;
- rozhodnutím ze dne 26. 7. 2016, č. j. KUOK 75862/2016 žalovaný zamítl odvolání žalobce a usnesení stavebního úřadu potvrdil. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 8. 8. 2016;
- usnesením ze dne 18. 11. 2016 oznámil stavební úřad účastníkům, že v řízení o nařízení odstranění stavby pokračuje. Odvolání žalobce proti tomuto usnesení bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 2. 2017 zamítnuto. Rozhodnutí nabylo právní moci 2. 3. 2017;
- rozhodnutím ze dne 22. 3. 2017, č. j. MMPř/039066/2017/JP stavební úřad podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařídil žalobci odstranění předmětné stavby oplocení;
- dne 21. 4. 2017 podal žalobce proti rozhodnutí stavebního úřadu odvolání, které doplnil podáním ze dne 13. 6. 2017, v němž argumentoval stejnými skutečnostmi jako v žalobě. Součástí podání učinil návrh stavebnímu úřadu na přerušení řízení o nařízení odstranění stavby do doby pravomocného skončení řízení o žalobě sp. zn. 65 A 65/2016;
- žalovaný poté žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 28. 7. 2017, č. j. KUOK 76519/2017, zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. K odvolacím námitkám žalobce poukázal na skutečnost, že krajský soud nepřiznal žalobě sp. zn. 65 A 65/2016 odkladný účinek, tudíž stavební úřad nebyl povinen vyčkat pravomocného rozhodnutí soudu o této žalobě. Podaná žaloba dle žalovaného není předběžnou otázkou, pro kterou by mohlo být řízení přerušeno. Stavební úřad tedy postupoval zcela v souladu s § 129 odst. 1 stavebního zákona, když po právní moci rozhodnutí o zastavení řízení o dodatečném povolení stavby pokračoval v řízení o jejím odstranění. Pokud by tak nečinil, byl by ve smyslu § 80 s. ř. nečinným.

7. Z vlastní rozhodovací činnosti je krajskému soudu známo, že žalobou doručenou soudu dne 30. 8. 2016 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2016, č. j. KUOK 75862/2016, kterým tento zamítl odvolání žalobce a potvrdil usnesení stavebního úřadu ze dne 19. 4. 2016, č. j. MMPř/051713/2016/JP, jímž stavební úřad zastavil podle § 66 odst. 1 písm. c) s. ř. řízení o dodatečném povolení předmětné stavby. Usnesením ze dne 15. 9. 2016, č. j. 65 A 65/2016-41, krajský soud nepřiznal žalobě odkladný účinek.

8. Z podané žaloby je zřejmé, že žalobce nenapadá nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Namítá pouze, že žalovaný zatížil řízení vadou, pokud nepřerušil řízení o nařízení odstranění stavby do doby, než bude rozhodnuto o žalobě podané žalobcem proti rozhodnutí o zastavení řízení o dodatečném povolení předmětné stavby. Žalovaný však na druhou stranu uvádí, že žádost o přerušení řízení adresoval stavebnímu úřadu, který nepřerušil řízení, ačkoli tak učinit mohl, nikoli musel.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

9. Institut přerušení správního řízení je upraven v § 64 s. ř., kdy vyjma obligatorního přerušení řízení o žádosti dle § 64 odst. 2 s. ř., což však není případ řízení o nařízení odstranění stavby, které je řízením zahajovaným vždy z moci úřední, je přerušení řízení fakultativním postupem správního orgánu. Rozhodnutí správního orgánu o přerušení správního řízení je tak v případě splnění podmínek uvedených v § 64 s. ř. závislé v zásadě jen na vůli správního orgánu.
10. Ve vztahu k předběžné otázce § 64 odst. 1 písm. c) s. ř. stanoví, že *správní orgán může řízení usnesením přerušit probíhá-li řízení o předběžné otázce nebo správní orgán 1. dal k takovému řízení podnět podle § 57 odst. 1 písm. a), 2. učinil výzvu podle § 57 odst. 1 písm. b), anebo 3. učinil úkon podle § 57 odst. 4; za úkon správního orgánu se považuje i předání písemnosti k doručení podle § 19 a vyvěšení písemnosti na úřední desce.*
11. Krajský soud má za to, že sice řízení o žalobě proti rozhodnutí ve věci dodatečného povolení stavby může představovat předběžnou otázku v řízení o nařízení odstranění stavby, avšak tento závěr nesevřel o existenci vady řízení před správním orgánem, který k fakultativnímu rozhodnutí dle § 64 odst. 1 s. ř. o přerušení řízení z uvedeného důvodu nesáhl. Žalovaný byl přitom ve svých úvahách o možnosti stavebního úřadu přerušit řízení veden jednak povinností rozhodovat ve lhůtách stanovených správním řádem, a dále zjištěním, že krajský soud nevyhověl žádosti žalobce o přiznání odkladného účinku žaloby.
12. Jelikož soud neshledal existenci vady řízení, která měla dle žalobce předcházet vydání žalobou napadeného rozhodnutí, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
13. Ačkoli rozsudkem ze dne 21. 3. 2018, č. j. 65 A 65/2016-66 krajský soud rozhodnutí žalovaného ve věci zastavení řízení o dodatečném povolení předmětné stavby zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, nemohla tato okolnost na rozhodnutí krajského soudu v posuzované věci ničeho změnit, neboť krajský soud, jak již výše zdůraznil, při rozhodování o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
14. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady jdoucí nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.
15. O náhradě nákladů řízení osoby na řízení zúčastněné rozhodl soud dle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle nějž má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů jen v souvislosti s plněním povinností uložených soudem. Soud jí však v řízení žádné povinnosti neukládal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 21. března 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.